

sikringsværdi vil faae 42,000 Rd. Jeg troer, at man tør gaae ud fra den Forudsætning, at den Assurance, der tegnes paa Løssøre og Varer, omtrent er af samme Størrelse som den, der tegnes paa Grundeiendomme, og den ærede Forsamling vil deraf see, at man, naar Udgifterne bleve lagte paa alle Forsikringsforeninger, vilde kunne nedsætte Bidraget for de faste Eiendomme med omtrent det Halve. Saa-vel fra den ene som den anden Side betragtet, forekommer det mig saaledes at være rigtigt, om alle Foreningerne kom til pro rata at deeltage i Udgifterne efter den Interesse, som de havde i at faae Slutningsredskaberne hensigtsmæssigt indrettede og i at faae Slutningen selv udført saa hurtigt og saa godt som muligt, og jeg skal saaledes henstille til de ærede Medlemmer at tage det subsidiaire Forslag under nærmere Overveielse, der af et Midlem af den i Sagen nedsatte Commission var stillet om dette Punkt til § 17 i Commissionens Udkast, og som findes i Bilag 2; De vilde der nærmere finde udført, hvad jeg her har berørt.

Jeg kommer dernæst til Lovudkastets § 14, ved hvilket jeg skal tillade mig en ganske lille Bemærkning. Der staaer i samme: „Enhver Eier er ansvarlig for, at alle Skorstenene i de ham tilhørende Bygninger behørigt vedligeholdes og renses.“ Det er nu ganske vist, at Eieren bør være ansvarlig for, at Skorstenene vedligeholdes; men naar det senere i samme Paragraph hedder: „For Rensningens Udførelse er Skorsteensfeieren ansvarlig“, og naar Brandvæsenet derhos har bestemt, hvor ofte Skorstenene skulle renses, og Eieren blot ikke lægger Hindringer i veien for Rensningen, saa mener jeg, at det maa være Skorsteensfeieren og ikke Eieren, som maa være ansvarlig for Rensningen. — Lovudkastets § 17 bestemmer, at Brænde, Steenkul, Løv og andet Brændsel maa, forsaavidt det ikke er bestemt til Huusbrug, ikke oplægges udenfor Huus uden Brandvæsenets Tilladelse. Jeg kjender ikke Forholdene i Hovedstaden saa nøie som dem i Provindsjerne, men i disse vilde en saadan Bestemmelse være aldeles absurd, thi det er vitterligt, at de større Forbrugere der kjøbe Brænde til deres Huusholdning om Sommeren og ikke om Vinteren, og derefter lade det

staae i Stabel paa deres Gaardsplads indtil henimod Efteraaret, uden at jeg kan skjønne, at dette Brænde skulde kunne forarsage nogen- somhelst Fare, ligesaa lidt som Steenkul. Naar det altsaa her i § 17 er bestemt, at Brandvæsenet skal have Indseende med alle saadanne Forhold, saa forekommer det mig at være et stærkt Indgreb i Privatlivet. — Lovudkastets § 21 har min ærede Nabo (F. C. Jacobsen) allerede tildeels omtalt. Den angaaer Oplag af Spirituosa og Ljære. Jeg troer, at det vilde være hensigtsmæssigt, om det i den ligesom i § 19 bestemtes, hvad der skulde forstaaes ved Oplag, og hvad der saaledes skulde være Brandvæsenets Tilsyn underkastet; thi hvad der for den Ene er Oplag, er ikke noget Oplag for den Anden. Jeg troer altsaa, at det vil være rigtigt, at Begrebet „Oplag“ bliver noget nærmere defineret, for at det ikke skal kunne antages, at en Mand, naar han har en Lønde Spiritus i sit Huus, derom behøver at henvende sig til Brandvæsenet. — I Lovudkastets §§ 22—24 indeholdes Bestemmelser om særdeles farlige Næringsveie, og hvad dertil skal henregnes, og det foreskrives med Hensyn til dem i § 24, at, saasnart de Bygninger, hvori saadanne Næringsveie findes, udoibes eller ombygges, skal det meldes for Brandvæsenet, hvorefter der skal gives nærmere Regler for dem. Der findes et med de brandfarlige Næringsveie analogt Forhold Sted i flere Kjøbstæder med Hensyn til de i Sundhedsvedtægterne som skadelige for Helbredet omhandlede Næringsveie. Det foreskrives nu ystere i Sundhedsvedtægterne, at, saasnart en Eiendom, hvori der hidtil er drevet en saadan Næringsvei, der ifølge Sundhedsvedtægten ikke maa drives indenfor Bygrændsen, stifter Eier, da falder det paagældende Nærings-Privilegium bort; dette er f. Ex. Tilfældet i Odense, hvor en saadan Næringsvei ikke maa drives af den nye Eier, der kjøber den Eiendom, hvori den hidtil har været drevet. Jeg vil i den Anledning tillade mig at spørge, om det er Meningen af de citerede §§ 22—24 her i Lovudkastet, at de brandfarlige Næringsveie uden videre vedblivende kunne drives i de samme Eiendomme som hidtil, hvis disse sælges, naar Næringsveiene blot ikke standses i 2 Aar, men